

*Zijn naam zal voor eeuwig blijven; zolang de zon er is, wordt Zijn naam van kind tot kind voortgeplant.
Zij zullen in Hem gezegend worden (Ps. 72:17a)*

*Ik sla mijn ogen op naar de bergen,
vanwaar mijn hulp komen zal.
Mijn hulp is van de HEERE,
Die hemel en aarde gemaakt heeft
(Psalm 121:1,2)*

Grote verslagenheid was er bij het bestuur en de vrijwilligers van het Albanië Comité, na het overlijden van hun zeer gewaardeerde oprichter en bestuurslid Herman Lubbers. Zijn gedrevenheid en markante persoonlijkheid hebben een enorme bijdrage geleverd aan het hulpverleningswerk onder de allerarmsten in de Albanese bergdorpen. Herman's heengaan naar het Vaderhuis met de vele woningen is voor hem een zegen, maar voor de achterblijvers een groot gemis. Het is onmogelijk zijn inzet en enthousiasme te evenaren. Toch zullen het bestuur en de vrijwilligers proberen Herman's levenswerk in zijn lijn voort te zetten, waarbij ze zich ongetwijfeld geregeld zullen afvragen: 'Wat zou Herman gewild hebben en hoe zou hij dat doen?'. In de laatste weken van zijn leven wilde Herman voor de komende Nieuwsbrieven graag nog een aantal verhalen vertellen over het hulpverleningswerk in Albanië, waar hij samen met Anne-Lise meer dan 28 jaar de schouders onder heeft gezet. Verhalen over het Oude Mannenhuis, de straatkinderen in Tirana, de zigeuners bij het treinstation en de overstromingen op de Balkan, waarbij Albanië het hardst werd getroffen. We vroegen Herman ook naar zijn eigen verhaal, waarmee we de spits afbijten in een serie van drie. Het zijn Herman's herinneringen aan het turbulente maar ook mooie werk dat hij samen met zijn vrouw Anne-Lise in Albanië mocht doen voor de Heere. Een eerbetoon aan een onvergetelijke stichter en medewerker van het Albanië Comité Huizen.

Johan Herman Lubbers

12 december 1953 - 4 oktober 2020

ALBANIË, HET AVONTUUR EN LEVENSWERK VAN HERMAN LUBBERS:

“Het is ons gegeven, daar ben ik 100% van overtuigd”

Het waren de tranen van Anne-Lise die Herman deden beseffen hoe groot de nood in Albanië was. Hij kon niet anders dan zijn vrouw aansporen hulp te verlenen en er zelf ook voor in actie te komen. Decennialang waren vanwege het communistische regime de grenzen op het Balkanschiereiland gesloten geweest. Toen buitenlandse bezoekers weer werden toegestaan, bracht het overvolle schoolmeubilair van twee Huizer scholen het Huizer echtpaar in Albanië.

“De Koningin Julianaschool werd gesloopt en de Eben-Haëzerschool gerenoveerd, waardoor er een bestemming werd gezocht voor de oude schoolspullen”, blikt Herman 28 jaar terug in de tijd. “Er werd door de scholen contact gezocht met de Stichting Ondergrondse Kerk in Gorinchem, die hen attendeerde op de noodlijdende kerk en bevolking in Albanië. Samen met de Ondergrondse Kerk werd in 1993 het eerste transport georganiseerd. Er wer-

den moeders van school gevraagd om het transport te begeleiden, maar het was toentertijd nogal wat om naar een land te gaan waarvan de grenzen net open waren. Geen man zat erop te wachten om zijn vrouw naar Albanië te sturen. Behalve Herman Lubbers natuurlijk”, glimlacht Herman. Maar Anne-Lise hoefde niet alleen, want ook Henny van der Roest bleek bereid de gok te wagen om te zorgen dat de schoolspullen op de juiste plaats terecht kwamen.

“Waarom wij meteen ‘ja’ zeiden op het verzoek van de school? Ik denk dat hulp verlenen Anne-Lise en mij gewoon in het bloed zit”, meent Herman. “Anne-Lise deed al van alles in het dorp om mensen te helpen. Zelf weet ik ook niet beter, want van moeders kant werd in de crisisjaren al van alles weggegeven aan mensen die het nodig hadden”.

Toen Herman zijn garagebedrijf nog had, was het voor hem niet meer dan vanzelfsprekend om tegen mensen te zeggen die hun reparatie niet konden betalen: ‘Rijden maar’.

“Toen het hulpverleningswerk in Albanië eenmaal echt op gang kwam, begon ik de hand van de Heere erin te zien”, vervolgt Herman zijn verhaal. “Jaren ervoor was ik voor mezelf begonnen met het garagebedrijf aan de Botterstraat. Ik had daar een grote zolderverdieping, een ideale plek om goederen -je kunt het zo gek niet bedenken- te verzamelen. Maar dat wist ik toen nog niet”.

Na dat eerste transport met schoolmeubilair kwam Anne-Lise met verhalen thuis.

“En niet zo’n klein beetje ook”, benadrukt Herman. Een warme douche en een fatsoenlijke maaltijd waren voor Anne-Lise voor het eerst een bijzonderheid, na een week geitenkaas met melk en zeker geen warm water voor een wasbeurt.

“Ze hilde toen ze uit de douche kwam”, vertelt Herman. “De schellen waren haar van de ogen gegaan. Wat een verschil met hoe wij hier leefden en hoe de mensen in Albanië ervoor stonden. Wij hadden weelde en zij hadden niets. Ik zei tegen haar: ‘Ik heb een hele bovenverdieping aan de Botterstraat die leeg staat. Waarom gebruik je die niet om spullen in te zamelen en deze stakkers te helpen?’

Kindje op een stuk karton

Tijdens haar verblijf in Albanië had Anne-Lise kennis-

‘Arme stakkers’ helpen, Herman’s tweede natuur.

Hartelijk dank

Het drukken en bezorgen van deze Nieuwsbrief is mogelijk gemaakt dankzij sponsoring, waarvoor de Stichting Albanië Comité de sponsors heel hartelijk dankt!

Elke gift is welkom op het volgende rekeningnummer:

NL97 RABO 0329 9600 08

t.n.v. Stichting Albanië Comité

gemaakt met evangelist Chris Dakas van het Stephen Centre in Tirana. Hij deed werk onder de straatkinderen, waardoor Anne-Lise voor het eerst oog in oog kwam te staan met verwaarloosde Roma kindertjes die op een stuk karton lagen, zonder eten, drinken of verzorging. Dat hakte er diep in. Ook de grote armoede van de bevolking in de afgelegen bergdorpen waar niemand naar om keek, stond bij Anne-Lise op haar netvlies gebrand. Herman stimuleerde zijn vrouw hier iets mee te doen, maar wilde ook zelf poolshoogte nemen om te zien wat zij had gezien. Zo reisde hij met zijn gezin naar Albanië en maakte dezelfde rondgang als Anne-Lise langs de straatarme gezinnen in de bergdorpen, de erbarmelijke schooltjes en ziekenhuisposten en de straatkinderen die in hun eigen vuil lagen. Het was tenhemelschreiend om te zien hoe vanaf een bovenverdieping water werd gegooid naar een kindje op een stuk karton, omdat het kind volgens de watergooier in de weg lag.

“Ik werd enorm geraakt door alles wat ik in Albanië zag. Tegelijkertijd ben ik een gozer die houdt van avontuur”, bekent Herman. “Risico’s nemen wil ik ook wel. Ik zei meteen: ‘Hier kom ik terug’.

Samen met Anne-Lise besloot hij ‘iets’ te doen voor deze mensen in nood. Dat dit ‘iets’ uit zou groeien tot een solide stichting, die zich dankzij een grote groep trouwe vrijwilligers en donateurs al 28 jaar inzet voor hulpverlening onder de allerarmsten, had hij op dat moment nooit kunnen bevroeden.

“Als je besluit ‘iets’ te willen doen, heb je geen idee waaraan je begint. We wisten niet eens waar Albanië lag toen we er voor de eerste keer heengingen. Maar de Heere God wist dat wel en Hij heeft onze weg erheen geleid. Daar ben ik van overtuigd. Er zijn sindsdien zoveel mooie dingen gebeurd....”

Met haar Bijbeltje in de hand sterven

“Natuurlijk heb ik vaak gedacht: ‘Waar zijn we mee bezig?’. Vooral die eerste jaren kwam er helemaal geen geld

Een warm plekje in zijn hart voor kinderen.

binnen. Albanië was een superarm land. Tijdens mijn eerste bezoek beloofde ik de evangelist in Tirana een minibus. Die heeft hij ook gekregen. Dat geloofde hij eerst niet. Hij zei: ‘Er wordt hier zoveel beloofd. Als ze bij mij zijn in Tirana, huilen ze. Maar als ze weer in het vliegtuig zitten, vergeten ze alles weer’. ‘Maar wat ik beloof, maak ik waar’, heb ik toen gezegd. Dus die bus kwam er. Voor de rest waren we afhankelijk van geld dat er binnenkwam. De scholen in Huizen hielden projecten om geld in te zamelen, maar al met al kwam het geld maar mondjesmaat binnen. In die begintijd had je ook de Stichting Linea Recta die hulpverleningswerk in Hongarije deed. We visten qua inkomsten in dezelfde vijver. Maar toen het bij ons eenmaal op gang kwam, kregen we zó veel spullen dat we de bovenverdieping van de garage zelfs moesten stutten.

Door de jaren heen hebben we gezien en gemerkt dat de Heere God alles heeft geleid. Dat je bijvoorbeeld op straat een kind vindt als Xhoi (spreek uit: Joey) en haar meeneemt naar het kindertehuis. Uiteindelijk is ze als tiener geadopteerd door een christelijk gezin en woont ze nu in Amerika. Een wonder”, vindt Herman. “En dan Rina, ernstig ziek en aan bed gekluisterd. Ze kwam tot geloof en hoe ziek ze ook was, ze wilde met ons mee naar de kerk. Ze stierf met het Bijbeltje in de hand dat wij haar 20 jaar eerder als peutertje hadden gegeven, zo blij en dankbaar was ze dat ze de Heere had gevonden. Zo zijn er talloze voorbeelden waarin je ziet dat alles van het begin af aan van Bovenaf gezegend is geweest. De dingen waaraan we begonnen, werden waarheid. Daar hebben we steeds de hand van de Heere God in gezien.

Ik heb persoonlijk ook heel veel geleerd in de afgelopen jaren en ben ook anders in het geloof gaan staan. In het begin was ik best ‘zwaar op de hand’. Ik was van huis uit gewend op zondagmiddag op m’n stoel te zitten en niks te doen. Dat deed ik ook in Albanië. Zo zat ik daar te zitten in Tirana, wachtend tot ik maandag weer terug zou vliegen naar Nederland. Maar eigenlijk moest ik nog naar één familie. Ik zat daar maar te wikken en te wegen of ik

Een band opbouwen met mensen.

Voedsel uitdelen om de allerarmsten in de bergdorpen de winter door te helpen.

niet een grote zonde zou begaan als ik dat op die zondagmiddag deed. Want maandag moest ik 's morgen al vroeg weg. Ik besloot te gaan. Wat was het bijzonder dat ik daar in dat gezin op het juiste moment was en voor hen mocht bidden. Ik heb dat als een wonder ervaren en vanaf die tijd wist ik dat het goed was om ook op zondagmiddag mensen te helpen als dat noodzakelijk is. Die gebeurtenis heeft voor mij de doorslag gegeven”.

Water naar de zee

Van meet af aan hebben Herman en Anne-Lise ervaren dat het hulpverleningswerk van Bovenaf werd geleid. Ze trokken erop uit en deden wat hun hand vond om te doen. Het kwam 'gewoon' op hun pad. Veel werk werd verzet on-

der de straatkinderen van Tirana en de zigeunerfamilies bij het treinstation, die op een vuilnisbelt leefden. Belegde boterhammen en drinken werden uitgedeeld en de kinderen en hun families in de kleren gestoken. Er werd contact gezocht met 'zigeunermoeders' die zich over de straatkinderen ontfermden en die wel wat hulp konden gebruiken. Dankzij een enorme gift verrees er een kindertehuis in het bergdorp Mushqeta en kon sindsdien ook het hulpverleningswerk in de bergdorpen van daaruit worden gecoördineerd. Krotwoningen werden gerenoveerd, evenals scholen en ziekenhuizen en in het mijnstadje Zali werd een schone drinkwatervoorziening gerealiseerd. De bewoners van het Oude Mannenhuis kregen financiële, materiële en sociale ondersteuning en dankzij het KANS-project werd kansarme kinderen de mogelijkheid geboden naar school te gaan en kans te maken op een betere toekomst dan hun ouders. De jaarlijkse voedselpakketten- en schoenendoosactie rond de feestdagen is nog altijd een succesvol project, evenals de inzameling van een onafzienbare stroom kleding en hulpgoederen. Het is bijzonder voor Herman en Anne-Lise om te ervaren hoeveel *goodwill* de stichting heeft opgebouwd en niet alleen in Huizen. Ook als er vanwege een noodsituatie onverwachts een beroep wordt gedaan op de portemonnee, is het nooit tevergeefs. Dat heeft de stichting vorig jaar gemerkt met de aardbeving en tien jaar geleden tijdens de watersnoodramp.

“Toen we net begonnen, hebben we wel eens gedacht dat het misschien water naar de zee dragen zou zijn. Maar het vertrouwen in het werk van de Heere God is gegroeid. Er is van alles op ons pad gekomen. Ik heb zelfs een keer samen met m'n vader een hele bakkerij opgehaald in Brabant en geregeld dat de spullen in Albanië kwamen. Of Herman Lubbers een supermens is? Oh nee! Wat ik al zei: het is ons gegeven. Daar ben ik 100% van overtuigd. Ik zie dat door m'n hele leven heen: dat ik Anne-Lise heb ontmoet, dat zij meeging naar de kerk, tot geloof is gekomen en als voormalig ongelovig meisje nu evangeliseert in Albanië. We zien in alles de leidraad van de Heere God in ons leven. Dat is de waarheid. Als je ziet wat wij op onze nek hebben genomen, hoe het allemaal goed is gekomen -ook financieel- en je beweert dan nog dat er geen God is.... Echt, met alles hebben we gemerkt dat de Heere God ons heeft gesteund”.

Hele gezinnen en families werden door de jaren heen door Herman en Anne-Lise bezocht en geholpen.

Envelop met 10.000 gulden

Het opmerkelijke verhaal komt weer boven water van de allereerste 10.000 gulden die pardoes in hun schoot werd geworpen. De inzameling van kleding aan de Botterstraat liep als een trein. Er was zo veel kleding, dat de vrijwilligers het haast niet meer naar boven konden slepen en de bovenverdieping zelfs gestut moest worden. Die kleding lag daar dan wel op zolder, maar het moest allemaal ook nog een keer naar Albanië worden getransporteerd. En daar was geen geld voor. Daar braken Herman en Anne-Lise zich het hoofd over. Eerlijk gezegd werden ze er ook een beetje ongeduldig van. De Heere God voorzag in een zolder vol kleding, maar geen geld voor het vervoer. Dat ontlokte hen het gebed: 'U snapt toch ook wel dat al dat spul naar Albanië moet...'

Op een zekere avond ging de deur van de garage open en klonk een stem: 'Goedenavond, ik kom kleding brengen'. Een meneer deponeerde een zak met kleding op de vloer en vertrok weer. In eerste instantie wekte zijn komst wat wreveld op: 'Daar heb je weer iemand met een zak kleding, waar we wel genoeg van hebben'. Maar wat Herman en Anne-Lise niet hadden gezien, was de envelop die de bezoeker op Herman's bureau had gedeponeerd. Die vonden ze later pas, met een inhoud van 10.000 gulden, genoeg voor het transport. Wat voelden ze zich schuldig, dat ze zo ongelovig waren geweest en er niet op hadden vertrouwd dat de Heere God zou voorzien.

"Het gaat allemaal om vertrouwen", hebben Herman en Anne-Lise door de jaren heen geleerd. "Die omslag hebben we in ons leven wel gemaakt".

In de beginjaren liepen Herman en Anne-Lise vaak tegen regeltje van de overheid aan, waardoor de hulpverlening werd vertraagd. Om de benodigde papieren te krijgen, werden ze van het kastje naar de muur gestuurd. Op den duur leerden ze de weg kennen in het Albanese oerwoud van paperassen en wisten ze dat je soms gewoon creatief moest zijn. Met zelfgemaakte papieren en simpele kleuterschoolstempeltjes kwamen ze dan een heel eind. Hoe meer stempels, hoe beter en indrukwekkender de papieren eruit zagen, merkten ze. Daar ging de Albanese overheid voor overstag. Het was de tijd dat notarissen nog gewoon op een krukje aan een tafeltje langs de kant van de weg zaten om officiële zaakjes te regelen. Dus roeiden Herman en Anne-Lise met de riemen die ze hadden om goederen op tijd op de juiste plek te krijgen.

"We hebben altijd de juiste mensen weten te vinden. Na-

Op stap met 'tante Anne-Lise' en 'ome Herman'.

tuurlijk zijn we ook wel eens de mist ingegaan, maar daar leer je van", meent Herman.

Sla m'n ogen naar 't gebergte heen

Voor wat betreft het hulpverleningswerk is Herman altijd van alle markten thuis geweest. Hij metselde net zo makkelijk muurtjes en legde sanitair aan tijdens renovatieprojecten, als dat hij een potje voetbal speelde met de kindertehuisjeugd, voedselpakketten bezorgde langs haast onbegaanbare bergweggetjes, bestuurswerk deed en hulpgoederentransporten reed.

"Ik heb zeker 30 keer achter het stuur van de vrachtwagen gezeten. Ik weet nog een bijzondere rit in 2002, toen onze dochter Elise mee was. We stonden op het haventerrein in Albanië om naar huis te gaan. We zouden de boot oprijden, maar het waaide zó hard dat we op de kade moesten slapen. Door de storm konden we later vertrekken dan de bedoeling was, terwijl ik graag met de jaarwisseling thuis wilde zijn. Op 30 december reed ik de boot af in Italië. Vlak voor de Brennerpas begon het te sneeuwen en in *no time* lag er anderhalve meter. Ik foeteren natuurlijk, want hoe kon ik nou veilig en op tijd thuiskomen?"

Op een gegeven moment gleed de vrachtwagen weg, terwijl ik de afgrond naast me had. Hoor ik opeens achterin de cabine Elise -die nog in bed lag- zingen: 'Sla m'n ogen naar 't gebergte heen....', Psalm 121. Het leek alsof op dat moment m'n stuur werd teruggezet. Ik zat weer recht op de weg. Opeens was alle boosheid vertrokken. Ik ben verder gaan rijden en het ging goed, zó goed dat ik op tijd thuis was om Oudejaarsavond in de Oude Kerk te kunnen zitten.

Ook met de tsunami hadden we zo'n moment dat het erop aankwam. We dobberden twee dagen op zee en het was niet duidelijk of en wanneer ik in Huizen kon zijn. Thuis zaten ze in de piepzak. Maar ook dat is goed gekomen. Dat waren bijzondere momenten van geloof".

Absoluut weer in dit avontuur gestapt

Het levenswerk van Herman en Anne-Lise werd op een gegeven moment te groot om nog samen te kunnen regelen. Er werd een stichting in het leven geroepen en vele vrijwilligers traden toe om te helpen waar nodig. Dankzij het Albanië Comité hebben veel gezinnen verbeterde leefomstandigheden gekregen en kinderen een kans op een betere toekomst. Het werk blijft nodig, alleen in een andere vorm. Dat is ook de reden waarom het kindertehuis een nieuwe bestemming heeft gekregen. Kleine kinderen uit de allerarmste gezinnen kunnen de dagopvang bezoeken en voor oudere kinderen wordt

Vriendschapsbanden met de mannen uit het Oude Mannenhuis.

Herman heeft veel betekend voor heel veel Albanese mensen.

huiswerkbegeleiding verzorgd. Het KANS-project breidt zich steeds verder uit om kansarme kinderen scholing te geven en hun families ondersteuning met voedsel, kleding en medische zorg. Ook de jaarlijkse voedselpakketten- en schoenendozenactie, de renovatieprojecten en het Roma project blijven intact.

“De Roma’s hebben ons hart. We zijn 28 jaar geleden begonnen met het werk onder de Roma’s in Tirana en nu is er zelfs een Roma kerk geopend die wij hebben mogen helpen opzetten. We hebben in deze kerk tot onze verrassing Lubina weer ontmoet, die we als klein meisje op straat hebben gevonden. In het kindertehuis is ze verzorgd en in aanraking gekomen met het Evangelie. Nu is ze een jonge moeder met vijf kleine kinderen, ze is tot geloof gekomen en bezoekt deze nieuwe Roma kerk. Het lijkt erop dat de cirkel rond is”, is Herman dankbaar voor de vele mooie dingen van de afgelopen jaren. Er zijn talloze verhalen te vertellen, veel te veel voor deze Nieuwsbrief. Maar alle verhalen en al die Albanese mensen zitten in zijn hoofd en hart.

“Door m’n hele leven heen heb ik de kracht gevoeld om het allemaal te kunnen doen. Ik kon uit m’n geloof putten, ik zou ook niet weten hoe ik het anders had moeten doen. Alles wat we hebben kunnen doen, komt niet maar zo uit de lucht vallen. Het is ook allemaal stapje voor stapje gegaan. Als we het van tevoren hadden geweten? Dan hadden we het dubbelop gedaan”, glimlacht Herman, “of er tien jaar eerder mee begonnen. Ik was absoluut weer in dit avontuur gestapt. Er is niks mooiers dan bezig zijn met je naasten, of hier of in Albanië. Ook al is er in die 28 jaar maar één mens behouden, dan heb je het niet voor niks gedaan”.

Als ik m’n huisje Boven maar heb

Dankbaarheid is er ook dat het werk door mag blijven gaan dankzij een gedreven bestuur, enthousiaste vrijwilligers en een schare trouwe donateurs. Dat is een zorg minder. Twee jaar geleden werd hij geopereerd en sindsdien zijn Hermans gezondheidsomstandigheden langzaam maar zeker achteruit gegaan.

“Toen ik na m’n operatie voor het eerst weer in Albanië kwam, zeiden ze: ‘Wat doe je hier?’ Ik was vel over been, maar kon het niet laten. Het werk gaat door, toch?

M’n laatste grote klus was verleden jaar: de renovatie van

de middelbare school in Grabbe. Zwaar werk, want ik had toen net een operatie achter de rug. Dan is tegels staan slijpen bij temperaturen die oplopen tot 45 graden geen pretje”, zegt Herman geamuseerd. “De Albanezen houden siësta, maar ome Herman gaat door, hoor. Het is me toen gelukt, maar het mooie is dat inmiddels alles rond Albanië geregeld is. Ik kan het goed afsluiten. Ik heb altijd gezegd als ik in Albanië was: ‘Er komt een keer een moment dat ik hier voor het laatst ben en voor het laatst naar Nederlands terugga’. Zo nuchter moet je zijn. Nu ik ziek ben en niet meer beter wordt, is dat op dit moment realiteit. Het is goed zo, mijn missie is gelukt en dat geeft me een voldaan gevoel. Ik ben daar blij om en dankbaar voor, want voor hetzelfde geld spring je tegen de muren op. Mijn grootste probleem is altijd geweest dat ik graag zelf de regie in handen houd. Dat wilde ik thuis, in de garage en ook in Albanië. Ik ben blij in die zin, dat ik het allemaal los kan laten. Daar krijg ik de kracht en genade voor. Ja, mijn geloof is zeker levendiger geworden dankzij het werk in Albanië. Dat kan ook niet anders met alles wat we hebben zien gebeuren en mogen beleven. Alles hangt aan elkaar en dat alles onder de zegen van de Heere. Als ik er niet meer ben, gaat het werk -zo de Heere wil- absoluut door. Misschien zou ik het zelf zus of zo gedaan hebben, maar het komt wel weer goed. God’s werk gaat altijd door.

Mijn werk is af. We hebben in Albanië bijvoorbeeld een huis waarvoor een bepaald document nog niet in orde is. Het interesseert me niks. Als ik mijn huisje Boven maar heb. Natuurlijk gaat het niet in je ‘kouwe kleren’ zitten dat je afscheid moet nemen van je vrouw, je kinderen, je werk en alles wat je lief is. Maar ook daarin mogen we de Heere God vertrouwen. Het is soms knokken, keihard werken, maar na het zure geeft Hij altijd het zoete”, glimlacht Herman. “Ik blijf zo lang het kan betrokken bij het werk en het bestuur van het Albanië Comité. Achter de schermen blijf ik tot het laatst toe alles volgen en me ervoor inzetten. Of dat nou goed is of niet...., het is typisch Herman Lubbers, hè?”

‘Er komt een keer een moment dat ik hier voor het laatst ben en voor het laatst naar Nederland terugga.’

TELLER STAAT OP € 30.000 – DONATIES ZIJN VAN LEVENSBELANG:

Nog € 6.000 tekort voor voedselpakketten

De teller van de jaarlijkse Voedselpakkettenactie stond begin december op € 30.000. Het Albanië Comité hoopt ook dit jaar weer 900 voedselpakketten uit te kunnen delen met de allernoodzakelijkste levensbehoeften. Een voedselpakket kost € 40. Er is dus een totaalbedrag van € 36.000 nodig. Dat betekent nog een tekort van € 6.000.

Voedsel als meel, olie, suiker en rijst is broodnodig om in de barre Albanese wintermaanden te kunnen overleven. Het bestuur van het Albanië Comité hoopt dan ook dat velen de hand nog over het barmhartige hart zullen strijken en dat er voldoende donaties binnen gaan komen.

Elke bijdrage is welkom op bankrekeningnummer NL97 RABO 0329 9600 08 t.n.v. Stichting Albanië Comité o.v.v. 'voedselpakkettenactie 2020'.

Al diegenen die een bedrag hebben gedoneerd of dat nog willen doen, wil het bestuur heel hartelijk bedanken. Uw financiële steun is onmisbaar en van levensbelang voor de bergbewoners. Heel veel dank daarvoor!

LADEN HULPGOEDERENTRANSPORT:

“Het ging weer gesmeerd, met een fijne ploeg”

In vier uur tijd werd met meerdere vrijwilligers, voorzien van handschoenen en mondkapjes, de vrachtwagen geladen. Behalve 1000 kilo kaas en alle schoenendozen, werden ook kleding, schoenen, speelgoed, bedden en nog veel meer opgestapeld.

Zaterdag 7 november werd met vereende krachten het hulpgoederentransport geladen. De vrachtwagen is wat eerder op transport gegaan dan gebruikelijk, omdat niet bekend is of en hoe lang de grenzen nog open blijven in verband met corona. Het Albanië Comité wil graag dat

Onder andere PCBS Beatrixschool zorgde voor tientallen versierde en gevulde schoenendozen, die mee op transport zijn gegaan.

de hulpgoederen voor de feestdagen aankomen en uitgedeeld worden.

Het laden verliep -onder de gegeven omstandigheden- prima. In vier uur tijd werd met meerdere vrijwilligers, voorzien van handschoenen en mondkapjes, de vrachtwagen volgestouwd. Binnen de huidige maatregelen was het niet gemakkelijk, maar met gezamenlijke inzet is het toch gelukt. Rond het middaguur moest de laadklep noodgedwongen dicht, omdat de wagen echt mudjevol zat. Niet alles kon erin, zodat de spullen die er nog staan bewaard worden tot het volgende transport. Wel geladen zijn 1000 kilo kaas, alle schoenendozen en verder kleding, schoenen, speelgoed, (baby)bedden, kinderwagens, rollators, tafels, stoelen en nog veel meer. Coördinator Henk Kriek kijkt terug op een goede en fijne belading en wil iedereen die hieraan meegeholpen heeft hartelijk bedanken: “Het ging weer gesmeerd, met een fijne ploeg”.

Vrijwilligers, dank jullie wel!

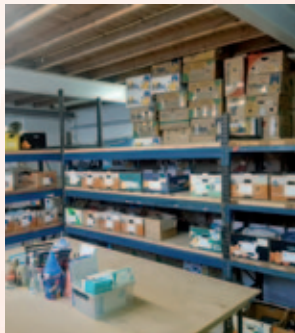
Wat zou het Albanië Comité zijn zonder vrijwilligers? Het zou een 'bakkie' zijn zonder Huizer Mannetje, een Kerkstraat zonder Oude Kerk, een Huizer vlag zonder Melkmeisje of een 'taatje' zonder 'nenne'.

De vrijwilligers van het Albanië Comité zijn de kurk waarop de stichting drijft. Vele handen worden uit de mouwen gestoken om het hulpverleningswerk mogelijk te maken. Er wordt ingepakt, gesorteerd, schoongemaakt, ingeladen, bestuurd, opgehaald, getransporteerd, bezocht, uitgedeeld, verkocht, geschroefd, getimmerd en wat al niet meer om de stichting draaiende te houden. Het bestuur wil al die trouwe, enthousiaste vrijwilligers, waarvan sommigen zich al vele, vele jaren inzetten voor het goede doel, heel hartelijk bedanken voor al hun inzet en beschikbaarheid. Jullie hulp wordt bijzonder gewaardeerd!

Nieuwe stellingen dankzij Ep & Vloet

Begin november hebben vrijwilligers van de Stichting Ep & Vloet een aantal door hen geschonken stellingen neergezet in het magazijn aan de Fabrieksweg, waar het Albanië Comité de nieuwe opslagruimte meteen dankbaar in gebruik heeft genomen.

Ep & Vloet is een stichting die zich inzet voor de medemens. De vrijwilligers vinden het belangrijk om iets van hun rijkdom terug te geven aan mensen die minder bedeeld zijn. Al meer dan 18 jaar is de organisatie o.a. actief met vrijwilligersprojecten om de leefomstandigheden van de meest hulpbehoevende mensen in de armste Europese landen te verbeteren. Het Albanië Comité Huizen heeft geregeld gebruik mogen maken van de diensten van Ep & Vloet met o.a. renovatieprojecten in Albanië, via donaties of anderszins en is de stichting zeer erkentelijk voor hun betrokkenheid en hulp.

De vrijwilligers van Ep & Vloet installeren de door hen geschonken stellingen in het magazijn aan de Fabrieksweg.

GEEN INZAMELING OP 21 EN 28 DECEMBER:

Kledingstop rond feestdagen

In verband met de feestdagen is er geen kledinginzameling op 21 en 28 december. Op maandagavond 4 januari staan de vrijwilligers weer klaar bij het inzameldepot aan de Fabrieksweg 2 om tussen 19.00 en 20.30 uur bruikbare (oude nog goede) kleding en kleine huisraad in ontvangst te nemen. Ook hiermee kan de extreme armoede in het werkgebied van het Albanië Comité verlicht worden.

Twee keer per jaar worden de dozen met kleding en hulp-

goederen per vrachtwagen naar Albanië getransporteerd. Wat kunt u doneren?

- Kleding in goede staat, voor volwassenen, kinderen en baby's
- Schoenen
- Speelgoed
- Baby-uitzetten
- Huishoudlinnen
- Klein huishoudelijk materiaal

Voor grote goederen -zoals meubels- is bij het vervoer helaas geen ruimte. Voor informatie en vragen kan altijd contact worden opgenomen met Anne-Lise Lubbers via tel. 035-5263249 of famlubbers@albaniecomite.nl

Colofon

Stichting Albanië Comité
www.albaniecomite.nl

tel: 06-82603916 (algemeen telefoonnummer)

Voorzitter

Margreet Visser
tel: 035-2000103
e-mail: voorzitter@albaniecomite.nl

Secretaris

Laurens Rebel
tel: 06-44850009
e-mail: secretaris@albaniecomite.nl

Penningmeester

Bert Boot
tel: 06-30765708
e-mail: penningmeester@albaniecomite.nl

Fondsenwerving

Pieter van der Poel, Dolf Kos & Cees Bout
e-mail: fondsenwerving@albaniecomite.nl

Inzameling goederen

Anne-Lise Lubbers
tel. 035-5263249
e-mail: famlubbers@albaniecomite.nl

Iedere maandagavond van 19.00 tot 20.30 uur staan vrijwilligers klaar om kleding en hulpgoederen in ontvangst te nemen bij het magazijn aan de Fabrieksweg 2.

Giften

Elke gift is welkom op het volgende rekeningnummer:
NL97 RABO 0329 9600 08
t.n.v. Stichting Albanië Comité

